

Slag i Luften eller noget endnu værre, idet den rimeligvis vil forringe Tilstanden netop for de Samfundskasser, man ønsker at beskytte.

Justitsministeren (Nellemann): Med Hensyn til de stillede Vædringsforslag skal jeg bemærke, at jeg i det hele taget kan tiltræde dem. — Vædringsforslagene under Nr. 1, 5 og 6 ere, som den ærede Ordfører bemærkede, i Virkeligheden kun Redaktionsændringer, der kun sigte til at gøre det tydeligt, hvad der menes, uden at forandre Lovforslagets Indhold i nogen Henseende. — Vædringsforslag under Nr. 2 mener jeg det samme kan siges om, da jo ogsaa Lovforslaget med dette Udtryk: „sin Ret til at træde tilbage fra Handelen“, har ment baade den Ret, han kunde have ved særlig Vedtagelse i Kontrakten, og den Ret, han ifølge den almindelige Lovgivning har til at træde tilbage, naar der foreligger en Misligholdelse af nogen væsentligere Natur. Men det kan naturligvis kun tjene til at gøre det tydeligere endnu, naar det stilles op paa den Maade, som stet er ved Vædringsforslag under Nr. 2.

Hvad Vædringsforslag under Nr. 3 angaar, skal jeg først bemærke, at den ærede Ordfører jo har Ret i, at Lovforslaget ikke har villet statuere noget som helst angaaende den Ret, som Sælgeren kunde have til ved en umiddelbar Fogedforretning at tage sin Ting tilbage igen, thi Lovforslaget har i det hele taget ikke bestæftiget sig med Rettsmidlerne, men kun med de materielle Rettsregler. Det var Meningen, at de almindelige Rettsmidler ogsaa skulde staa til Raadighed i de Sager, som maatte opstaa i Anledning af denne Lov. Derfor er det ikke udelukket — og det har heller aldrig været Meningen — at Sælgeren skulde kunne ved Fogdens Hjælp tage sin Ting tilbage, og der maa ganske de almindelige Regler gælde. Kan han godt gøre fuldt ud for Fogden, at han er berettiget til at faa Tingen tilbage, at Vættiggelserne derfor ere til Stede, vil der vel i Reglen ikke blive afstrævet ham nogen Sikkerhed. Kan han derimod ikke fuldt ud godt gøre det for Fogden, men kun tilvejebringe Formodning derfor, vil, ligeledes i Overensstemmelse med de almindelige Regler, Fogden stille sig saaledes, at han kun mod Sikkerhedsstillelse fremmer Forretningen. — Hvad selve Vædringsforslaget under Nr. 3 angaar, tiltræder jeg det, idet det jo nemlig indeholder en heldig Bestemmelse, der, som det allerede ved 1ste Behandling blev paavist, er temmelig nødvendig, nemlig, at Sælgeren ikke skal være nødsaget til at lade en maaste

uvederhæftig Køber beholde Tingen, indtil en Proces, der dog let kan være en Maanedstid eller to, er tilendebragt, men at han maa kunne faa sin Ting straks, naar han altsaa stiller Sikkerhed for, at Køberen hos ham vil kunne faa det, som han efter Forholdets endelige Berigtigelse efter Lovens § 2 skal have. Derfor har jeg heller ikke noget mod det Vædringsforslag.

Vædringsforslaget under Nr. 4 tiltræder jeg ligeledes. Sagen er den, som ogsaa den ærede Ordfører bemærkede, at jeg har egentlig ikke ved Lovforslagets Affattelse tænkt mig, at der i Forhold af den Natur blev Spørgsmaal om Renter, og jeg tror heller ikke, det er almindeligt. Det sædvanlige er jo vistnok, at den Rentegodtgørelse, som maatte tilkomme Sælgeren, fordi han ikke faar sine Penge straks, tager han ind i Prisen. Det forundrede mig derfor noget, da jeg blev gjort opmærksom paa, at der gives visse Handler af den Art, f. Eks. med Cykler, hvor det skal være almindeligt, at man betinger sig Renter, og saa er det jo ogsaa nødvendigt, at der optages en Bestemmelse i Lovforslaget herom, hvilken Bestemmelse saa vistnok naturligvis vil være den, som er foreslaaet af Udvalget, nemlig, at Forsømmelse med Betaling af Renter, som jo i de Forhold altid ville være ubetydelige Beløb, ikke skal give Ret til at paastaa, at hele Købesummen skal være forfalden straks.

Hvad endelig Vædringsforslag under Nr. 7 angaar, er jeg ligeledes enig i, at det ikke vilde være heldigt at stabe en særegen Procedure i disse Sager. For det første er der ikke mere Grund til at stabe en særlig Procedure i disse Sager end i saa mange andre Sager, der dreje sig om smaa Beløb, og som foregaa mellem Folk, af hvilke dog i alt Fald den ene Part kan henregnes til Smaafolk, og dernæst er det i det hele taget ikke heldigt at beleme Rettsforfatningen med alt for mange forskellige Procesformer. Derfor tror jeg heller ikke, at man kan komme videre, end det ærede Udvalg er kommet. Naar man bestemmer, at disse Sager skulde behandles efter Reglerne om Gæsteretsbehandling, har man tillige derigennem bestemt, at de ikke skulde henvises til Forligskommissionen, men at Forligsmæglingen skal foregaa for Retten, da dette er en Bestanddel af Rettsreglerne for Gæsteretsbehandling. Dernæst har man ved at foreskrive Gæsteretsbehandling opnaaet dels kortere Stævningsvarsels- dels kortere Eksekutionstermin, og endelig det, at selve Sagen i alt Fald kan drives hurtigere derved, at dens Foretagelse ikke er bunden til bestemte Rettsdage, der jo kun